

بوی یار می‌رسد

روزنامه‌های اطلاعات و کیهان صبح روز ۱۱ بهمن ۱۳۵۷ در تیتري درشت در صفحه اول خود نوشتند: «امام صبح فردا در تهران است.»

روزنامه‌های اطلاعات و کیهان صبح روز ۱۱ بهمن ۱۳۵۷ در تیتري درشت در صفحه اول خود نوشتند: «امام صبح فردا در تهران است.»

وسیع‌ترین فعالیت نظام یافته اما خودجوش مردم در طول انقلاب، از بعد از ظهر یازده بهمن آغاز شد و آن هنگامی بود که مردم تهران مطمئن شدند که امام خمینی فردا وارد کشور می‌شود. ۱۱ بهمن ۱۳۵۷، روزنامه کیهان، تیتري اول خود را چنین چاپ کرده بود «امام، صبح فردا در تهران است.» مرحوم سیداحمد خمینی در واپسین ساعات سی ام دی ۱۳۵۷ از پاریس به تهران زنگ زد و در مکالمه ای کوتاه با شهید مرتضی مطهری به او گفت: «امام تصمیم به بازگشت به ایران گرفته اند و برای ایشان مکانی در تهران پیدا کنید.»

مکان استقرار امام باید سه شرط را می داشت؛ در شمال شهر یا دور از مرکز نباشد، در یکی از نقاط مردمی تهران باشد. متعلق به شخص خاصی نباشد و جنبه عمومی داشته باشد و نوع فعالیت ها و سوابق این مرکز با اهداف نهضت نزدیکی داشته باشد. آیت الله مرتضی مطهری ایده تشکیل کمیته استقبال از امام را با اعضای شورای انقلاب اسلامی در میان گذاشت و با حمایت آنان کمیته شکل گرفت.

مرحوم آیت الله اکبر هاشمی رفسنجانی از اعضای شورای مرکزی انقلاب اسلامی در مجموعه کتاب های خاطراتش از آن دوران به نحوه تشکیل کمیته استقبال اشاره کرده و نوشته است: «با اوج گیری تظاهرات و اعتراضات مردمی در سراسر کشور به ویژه در تهران، شاپور بختیار و حامیان او به ناچار تن به پذیرش خواست مردم دادند و با عقب نشینی نیروهای نظامی، بازگشایی فرودگاه مهرآباد را اعلام کردند و با این کار ورود امام به کشور قطعی شد و ایشان پس از انتشار پیامی که در آن از مردم نوفل لوشاتو تشکر و قدردانی کردند بار سفر بستند و عازم تهران شدند.

با حتمی شدن آمدن امام و مشخص شدن روز ورود ایشان «کمیته استقبال» با حضور جمعی از دوستان شکل گرفت. مهم ترین وظیفه کمیته تهیه برنامه استقبال و برنامه ریزی برای اجرای آن بود. حساس ترین بخش این برنامه نیز حفظ امنیت جانی امام در فرودگاه و در طول مسیر حرکت ایشان از فرودگاه تا بهشت زهرا بود. ما ضمن اینکه از بازگشت امام بسیار خوشحال بودیم، نگران سلامتی ایشان هم بودیم چون می دانستیم رژیم از امام ناراحت است و خطر را احساس می کند بنابراین احتیاط هایی، هم در فرودگاه و در بهشت زهرا و هم در طول مسیر حرکت امام، کرده بودیم و این مناطق را با نیروهای مبارز و مطمئن که بخشی هم مسلح بودند تحت کنترل داشتیم البته ما دولت بختیار و آن بخش از اُمراي ارتش را که هنوز حامی شاه و رژیم سلطنتی بودند به نحوی قانع کرده بودیم که اگر دست به کار احمقانه ای بزنند به نفع آنها نیست اما با توجه به تردیدهایی که وجود داشت احتیاط را هم از دست نداده و تقریباً تمامی نکات امنیتی و حفاظتی را رعایت کرده بودیم.»

روزنامه‌های اطلاعات و کیهان صبح روز ۱۱ بهمن ۱۳۵۷ در تیتري درشت در صفحه اول خود نوشتند: «امام صبح فردا در تهران است.» باند و محوطه اطراف فرودگاه مهرآباد که یک روز قبل خالی از تانک ها و نفرهای زرهی ارتش شده بود خود را برای نشستن بویینگ ۷۴۷ ایرفرانس آماده می کرد. کمیته استقبال که تصمیم داشت برای ورود بنیانگذار جمهوری اسلامی تشریفات خاصی برگزار و خیابان ها را چراغانی کند، با این پیام «من یک طلبه ام، تشریفات را کم کنید» روبرو شد. کمیته استقبال از امام خمینی در پیامی از ورود بنیانگذار جمهوری اسلامی ایرانی در ساعت ۹ صبح روز پنج شنبه ۱۲ بهمن ۱۳۵۷ به فرودگاه مهرآباد خبر داد.

ایکنا